

рътъ. — Не бой се. Това което ти казахъ ще го бжде. Повтарямъ. Думата ми на две не става.

Момъкътъ излѣзе замаянъ навънъ. Тръгна като на сънъ. Тѣй чудно бѣ всичко това. Най-далечниятъ, най-неизпълнимиятъ му блѣнъ добиваше вѣроятенъ образъ, очертаваше се като възможна истина...

Като излѣзе отъ главния входъ, той дигна нѣколко пѣти глава къмъ прозореца на Мария. Ала тамъ нѣмаше никой. Едвали великиятъ войвода подозираше, че на десетина стѣпки отъ него, скрити задъ цвѣтнитѣ стѣкла на предверието, две модри зеници, следѣха съ затаенъ копнежъ какъ високата му снага бавно изчезва срѣдъ сѣникитѣ на градината.

Предъ подвижния мостъ той срещна боляра Гаврилъ. Като го зърна, болярътъ извърна презрително глава, направи се, че не вижда новия великъ войвода и влѣзе въ крепостта. Радулъ леко се усмихна и отмина.

Щомъ остана самъ, Борилъ веднага плесна съ ръце и прати да извикатъ катепанъ Зепа.

Все пакъ не щѣше да бжде зле, ако великиятъ войвода не знаеше истинскитѣ му кроежи. По-добре нека смѣташе, че най-големитѣ му упования сѣ въ Венгрия.

Куманинътъ пристигна следъ половинъ часъ. Поклони се съ неизменно безстрастно лице.

— Двама твои вѣрни люде нека се приготвятъ да заминатъ за Римъ. Ще изпратя послание.

Колкото и да умѣеше да пази хладнокрѣвие, дори и варваринътъ поизмѣни лице. Отвори широко тѣснитѣ си черни очички.

— За Римъ! — пошѣпна смаяно.

— Да. И никому ни дума. Отговаряшъ съ главата си. Хайде, по-скоро и безъ много глаголъствувания! — отвърна сухо царътъ.

Не. Никому не вѣрваше вече Борилъ. Най-малко на Радула. Ничия подкрепа не бѣ достатъчно сигурна. И въ своята отчаяна безпомощностъ той се реши да се обърне